

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Brudstykker af en Landsbydegns Dagbog

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 68. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011520051168/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

St. St. Blicher

som en Rørdrum. Ak, Frøken Sophie! Gid Du var en Bondepige,
eller jeg en Prinds!

Thiele, den 28de Juni 1710.

Nu er Gaarden for mine Øine, ligesom der nylig var kalket og pyntet. Træerne i Haven har faaet en deilig lysegrøn Couleur, og alle Folk see saa milde ud. – Frøken Sophie er kommen hjem igien: hun kom indad Porten som Solen gjennem en Sky; men alligevel skjælvede jeg som et Espeløv. Det er baade Godt og Ondt, at være forlobt.

Thiele, den 4de Oktober 1710.

En magnifike Jagt, vi havde idag! Hvidding Krat var indstillet med over 300 Klappere; for de var her baade fra Viskum og Fussingøe med alle deres Søvere. I Dagoræknungen vare vi fra Thiele der allerede. Det var ganske stille i Luften, og en tyk Taage bedækkede hele Egnen; kun Toppene af Bavnhøiene kunde man see oven over den. Langt borte kunde vi høre de buldrende Fodtrin af Klapperne og enkelte Hundeglam. „Nu kommer de fra Viskum, sagde naadig Herren: jeg kan høre Chasseurs Hals.” – „Da kommer de ogsaa fra Fussingøe, sagde Jens: det er Perdrix, som gjør.” Endnu kunde vi ingen Ting see for Taage, men alt som de kom nærmere, hørte vi Vognenes Rumlen, Hestenes Pusten, Skytternes Snak og Latter. Nu kom Solen frem, og Taagen lettede. Da blev det levende paa alle Kanter. Skovfogderne begyndte allerede at stille Klapperne i Orden, man hørte dem hviske og tysse paa dem der vilde snakke høit, og Kjeppene kom sommetider i Bevægelse. Fra Vester og Sønder kom Skytterne kjørende, og bagefter Vognene med Hundene: deres Haler viftede over Vognsclene, og imellem stak der et Hovéd op, som ogsaa strax fik Ørefigen af Jægerdrengene. Nu satte naadig Herren selv af langs ned i den lange Dal midt igjennem Krattet. Da han var færdig stødte han i sin Pibe, og med det samme begyndte Hornblæserne et lystigt Strykke. Hundene bleve køblede af, og det varte ikke længe før de slog an, saa een, saa to, saa det hele Kobbel. Harer, Ræve og Dyr smuttede frem og tilbage paa de skovbegroede Bakker. Saa gik af og til et Skud, og Knaldene gav Echo langs ned gjennem Dalen. Klapperne kunde vi ikke see, men vel høre deres Hujen og Skrigen.

Brudstykker af en Landsbydegns Dagbog

naar et Dyr eller en Hare vilde bryde igjennem. Jeg forsvarte mit Plads, og skjød to Ræve og en Buk inden Frokosten. Mens den varede bleve Hundene kaldte sammen og koblede op, og Hornblæserne spillede, og da det var forbi, gik det atter løs. See! da holdt to Vogne oppe for Enden af Dalen med alle de naadige Fruer og Frøkener, og imellem dem Frøken Sophie. Dette frelst en Ræv; mens jeg saae derop, smuttede han mig forbi. Et Par Timer før Aften var Krattet rensat for Vildt, og Jagten havde Ende. Vi fik vist henved 30 Stykker, og Junker Kresten, som havde skudt de fleste Ræve, blev beæret med et Stykke paa Valdhorn.

Thiele, den 17de December 1710.

Igaar fulgte jeg min kjære Moder til hendes Hvilested. Den nye Præst – Gud lønne ham for det! – hædrede hendes Henfart med en Liggpræken, som varede i syv Qvarter. Hun var mig en god og kjærlig Moder – Herren give hende en salig Opstandelse! † † †

Thiele, den 23de Januar 1711.

En jammerlig Vinter! endnu inret Kaneføre! Derefter har jeg ventet lige siden Mortensdag, men forgjeves. Regn og Blæst, sydlige Vinde og trist Veir. Ifjor ved denne Tid var det vi kjørte til Fussingø; naar jeg tænker paa den Aften! Maanen skinnede saa blank som en Sølvallerken paa den blaa Himmel, og kastede vore Skygger ved Siden af Veien paa den hvide Sne. Jeg hældede mig imellem saaledes, at min Skygge traf ind i Frøken Sophies: da kom det mig for, som vi to vare eet. En kold Vind havde vi lige imod, den blæste hendes søde Aande tilbage – jeg slugte den som Viin – ak, jeg Daare! jeg forliebte Daare! hvortil nytte mig alle disse Considerationer? Paa Søndag reiser jeg til Kjøbenhavn med Junker Kresten, og der skal vi blive hele Sommeren. Jeg tænker, jeg er død inden Maidag. – Ah Mademoiselle Sophie adieu! un éternel adieu!

Paa Havet imellem Samsø og Sjælland den 3die Febr. 1711.

Solen gaaer ned bag mit kjære Jylland; dens Gjenskin lægger sig langs hen over det rolige Hav som en uendelig Ildvei. Jeg tykkes den hilser